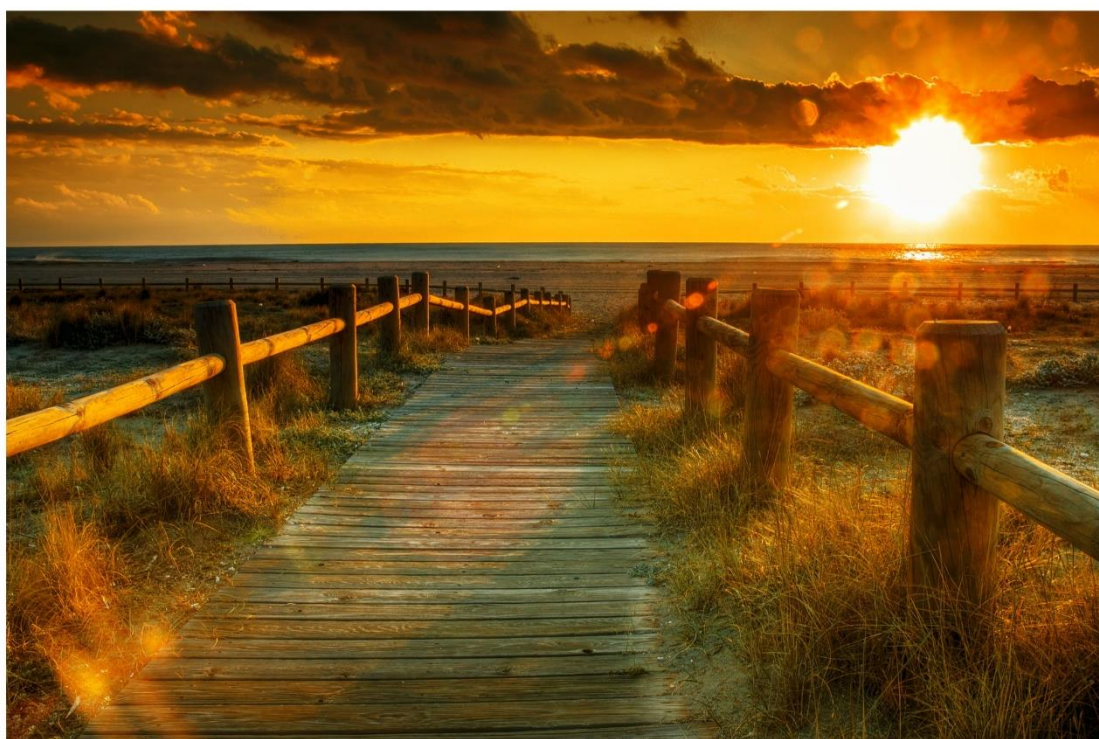

Erik Dominik

Novák

Svitá,

c'est la vie

VĚŘÍŠ-LI

Věříš-li, dál věř na lásku,
věř, Tobě láska schází
Stále si pokládej otázku,
kdo Tebe doprovází

Se snem svým, hlídej si hladinu,
kde končí sen, kdy je ráno
Ty máš jednu, i druhou ledvinu,
to není však v Písmu psáno

Věříš-li, dál věř na lásku,
jeden zemřel, jiný se rodí
Splétej nitky, spřádej provázků,
takhle to na Zemi chodí –

UŽ SVÍTÁ

Už svítá,
tak se rovně dívej,
jak se proplétá cesta s cestou,
o tom zpívej

Země je zakletá,
ale já, čáry ráda mám
Dej mi svých dlaní,
a přijď zase zítra k nám –

Už svítá,
přej mne, dobré ráno
Louka rozkvétá, a slunce, též
prošlo branou

Země je zakletá,
ale já, čáry ráda mám
Dej mi svých dlaní,
a vysprav na půdě trám –

PRO DALŠÍ DEN

V krajích, kde se vítr zvedá,
marně ruka má nadále v cíli dlaň hledá
Ve dnech, i za nocí, stále já o Tobě sním,
když vítr se zvedá, já teskně hledám rým

Jen pro dnešní noc, ať odejdou ledy z hor
Skrýváš velkou moc, že kvete i suchý stvol

V krajích, pro něž spásy není,
louka pobledlá spojí sen, píli, a dění
A tak, i za nocí, stále mám opojen rým,
když vítr se zvedá, já k Tobě přicházím

Jen pro dnešní noc, ať odejdou ledy z hor
Skrýváš velkou moc, že kvete i suchý stvol

Jen pro další den, ať opojen verš je verš
Žízni je mi sen, a přeji si, co sám chceš –

PLAMÍNEK

Tam, kde hráze povolí,
nepředbíhej sráz
Jedna se k lásce uvolí,
jednou máš ještě čas

V cestě svíce nestojí,
žij plamínkem dál
Jedna se k lásce uvolí,
jednou své fotky spal –

Tam, kde hráze povolí,
hled' vor nésti dál
Nevol, snad v mýlce, pistolí,
když jiný masku sňal

V cestě svíce nestojí,
žij plamínkem dál
Jedna se k lásce uvolí,
jednou své fotky spal –

Nevol, snad v mýlce, pistolí,
jednou své fotky spal
V cestě svíce nestojí,
žij plamínkem dál –

. . .

VZHŮRU LETÍ děti našich dětí,
Země se točí nějak naopak
Píle není modlou, už je třetí,
kde krtek nechal díru, žije pták

Vzhůru letí, neprotnou se světy,
Země se točí nějak, do stínu
Píle není modlou, z té je smetí,
a lodivod, dál hledá hladinu –

. . .

LISTY

Zas Ti stoupá do hlavy,
co jinému již nepovím
Arch Tvůj býval z čistých jistin,
teď v létě tleje listí,
a slunce, z jitra se unaví

Hlava, klesá do vany,
byls nad míru mne oddaný
Dnes pálím oddací listy,
čisté, že znovu čistí,
nepřipijeme si na zdraví

Pošta vrací dopisy,
ani klíč už tu nevisí
A pálí jen svatí pekla,
tam Tvá aura Tě shledá,
a jen ze zimy, jsme churaví –

C'EST LA VIE

Ve dveřích se zastaví,
sám, co nerozbil, nespraví
Tedy, k čemu jsou mu dveře,
je dávno po opeře,
ale publikum, hladoví

Se stopou most, nespojí,
smíš si jej hledět, potají
Tobě z moci byl syn svěřen,
je dávno po opeře,
a on, jen zpola, odpoví

„Ve dveřích už zraje klíč,
já, nevsadil jej, nejsem rýč
Ať ten, co zrno tu zasel,
mincí jen chudne v čase,
nestavěl jsem most, c'est la vie“ –

V PRŮČELÍ

Ze Tvých krátkých zpráv
já mívám bolehlav,
co říct mi chceš,
přijď říct mi k nám

Co nezví SMS,
Tvá ústa mají tu čest,
vyjádřit se k mým květinám –

Tak i Ty, jeden květ mi dej,
smíš cítit i můj sprej,
a z večera, to Pánbůh ví

Já nejsem provdaná,
Tobě skončila kopaná,
a můj klíč, najdeš v průčelí –

DVAKRÁT

Nevyhýbám se závorám,
jedna klesá, jiná stoupá
Život sám tíhne k houpačkám,
takhle já na svět se koukám

Nevyhýbám se závorám,
avšak, znám též i stezky přímé
Jednou jsem tady, jindy zase tam,
ale vždy, k domovu mne srdce táhne

Nevyhýbám se závorám,
pojd' vstříc mi aspoň napůl cesty
Půl Tebe, a půl sebe mám,
a znám, už i alej mezi městy

Nevyhýbám se závorám,
a až Ty mne, přijdeš zahrát,
sbohem dám všem svým šedinám
Jen, zazvoň, raděj dvakrát –

VÍTÁM TĚ K NÁM

Ty, nedíváš se dávno ani na reklamy,
a obsah Tvoji lednice, je zbědovaný,
a když se vydáš mimo svůj svět,
je zavřený krám

Od rána, do večera, skládáš hlavolamy,
už dávno netáhnou Tě ani vnadné panny,
a kdy naposledy, Tys dal jiné květ,
to netušíš ani Ty sám

Až opustí Tě brýle, možná vydáš se ven,
v čase, kdy je na co se dívat, není ve tmě kraj zahalen
Tak už jen, obroučko, rozbij se, sklíčko, k zemi sleť,
a já, vítám Tě k nám

VSTRÍC ODKLADŮM

Přišel za Tebou zcela sám,
a klepal na okénko,
dal smysl i Tvým hodinám,
květů, měl náruč velkou

Přišel za Tebou zcela sám,
Tys, pozvala jej dále
A utéct, už rázem není, kam,
sama jsi květ, on králem

Tvé lože, má žezlo, i trůn,
a fakt v něm bylo místo
Jsi královnou, vstříc odkladům,
uchovej duši si čistou –

PRSTEN

Nenašla sis žádného lenochoda,
ale on, stále dokola vypráví,
že odspoda vzhůru, neteče voda,
a z téhož, že je churavý

Ruku nepřiloží, nezná kompromisy,
nehledá cest, jak z kola ven
Žijete život, jak Vaše babičky kdysi,
neznáte sušičku, ba ani fén

A protože vzhůru neteče voda,
a není pádlo ke kánoji,
není ani, kdo prsten by Ti předal,
a oltář, nespatrií Tě v závoji

SFOUKNI UŽ SVÍC

Neusínáš, ač nechováš žal,
je dávno pryč lhář, co jen sliboval

Je pryč trápení, dál hoří Tvá svíc,
a po setmění, Ty dozvíš se víc

Tak neusínáš, hledíš do dále cest,
když snesl Ti snář téhož, jenž zná jen lásku, a čest

A po setmění, Ty již dozvíš se víc –
Polibek na shledání A teď, prosím... Sfoukni už svíc –

MOUDRO SVĚTA

Zapomněl jsi na hodiny,
ale voda, stoupá
Dětský parník se již vteřiny
kdesi pod vanou houpá

Soused buší na dveře,
volá, „Vypněte vodu!“
Ty ale dumáš o nevěře,
hasiči jsou na odchodu

Zapomněl jsi na hodiny,
řešíš moudro světa
A po potopě, z Tvé příčiny,
v domě je chaos, škoda se sčítá

VE SVÉ MOCI

Je vlhák letní noc,
nevoláš o pomoc,
a dávno, co bylo, neplatí

že ve skutek nezmění se sen
Jen stačí vyjít ven,
je za dveřmi, a zákon, platí

Že ve skutek nikdy nezmění se sen,
pokud nevstaneš, a nepůjdeš ven –

Ted', v dalších vteřinách,
kdosi otřel Tvůj práh,
a sňal Tvou bílou rukavici

Tys, jednou vyšla ven,
a poznala svůj sen,
ted' v lůžku svém, jak na pramici

ve skutek mění se taktéž Tvůj sen,
a zákon, ten je platný všem –

Do deníčku si piš,
že nelze světit skryš,
v jíž skryješ se za letní noci

Ve skutek proměnil se sen –
Nejen za ruku, jej vem,
on, rámě Ti dal, a Ty,

máš vše nyní jen ve své
moci –

VRÁTÍM SE V PĚT

Až se Ti jednou nedovolám,
sbalím švestky, a ba i svůj stan,
stopnu si taxi za padesát,
a půjdu jinam hrát

Leč, naše píseň, nezevšední,
hraji ji již pár let, Ty několik dní
Noty neprodám za padesát,
když můžem se znát

Ale, když se Ti nedovolám,
pro švestek svých pět, postavím stan
Ale drožkář, ten zná i cestu zpět,
jen, nezamykej ještě bran,

já vrátím se v pět –

. . .

DOPŘEJ MI ještě jeden sen,
že dneska já smím představit Tě všem
Tak to dopadá, zem se propadá,
nekvete-li i pro nás v polích len

Ten len, dopřej mi zítra na šaty,
svatba se chystá, budeme já, a Ty
Tak to dopadá, hosté v náladách,
tak dopřej nám, že povíme to všem –

. . .

ZA SLOVNÍ HŘÍČKY

Za slovní hříčky vůbec nikdo neručí,
co sdělíš pod víčky, měl bys říct
Vystup už z klícky, a když se druhý zamračí,
roztrhej arch, umíš dát víc

Tvá slovní hříčka je, a není květinou,
neumí vadnout, vadnu já
A Tvoje klíčka, byť vzkvétá láskou nezměrnou,
neznačí, že i zítra budu Tvá

Za slovní hříčky, vůbec nikdo neručí,
utíš svůj hlas, a poté, já v náručí Tvém
Učím Tě dýchat, skládat slůvka do řeči,
až bude čas, ustel si v lůžku mém –

VZDUCHOLOD'

Mé dcery nápadník má vzducholod',
to mne nejede vůz, nejde-li proud,
a již déle, šeptá mu do ucha,
„Tvá fabrika,
je důl“

On střeží si návod k létání, jak pes,
jeho vzducholod' má dnes každá ves
Má dcera, je strážcem trezoru,
má k dolaru
šest nul

Tak svatba se chystá, věnem, je si jistá,
a mašlí zdobí vzducholod'
Kdo je pesimista, bude jen traktorista,
nikdy lord

Tak vzducholod' stoupá, trezor se houpá,
a padá, noří se do hlubin
„A já, se právě vdala, tohle jsem nečekala,
rozvod, smím?“ –

TAJEMNOU PĚŠINOU

Tajemnou pěšinou slunci vstříc jdeš dál
Večer pojiš víno s ledvinou, v krbu plamínek vzplál

Tajemnou pěšinou, ať znáš víc, než brány měst,
sázíš květinu za květinou, ať i zítra můžou kvést

Tajemnou pěšinou, po slunci, i já, jdu Ti vstříc
Napoj i mne, buď mým hrdinou, u krbu já povím Ti víc –

SVŮJ PRÁH

Cesta je čím dál, víc trnitá,
ten, kdo ji do mapy psal,
neměl lýtka svá krví zalitá,
a cestu přímou znal

Cesta přímá, je jen do pekel,
kde však svíce zhášejí
I Ty musíš dál kráčet, bohužel,
i trny, s nadějí

Naději Tvou, tu Ti nevezmou,
neskomírej, v myšlenkách
Jdi vstříc obzoru, s hlavou vztyčenou,
a vždy najdeš svůj práh –

ZMAČKANÝ PÁSEK

Na loutnu v podloubí hrál,
pak pouštěl si pásek,
poslouchal, jak jeho tón zní,
zda nezhyne ve víru dní

Ač nebyl pro struny král,
vzpomněl všech svých lásek
A ve slunci odpoledním,
Tys sedla si na jeho klín

Pak pro Tebe, na loutnu hrál,
a nahrál Ti pásek,
posloucháš, jak jeho tón zní,
i po řádce zim, roků, a dní

Ač nebyl pro struny král,
byl tečkou Tvých lásek
Pak ztratil se v odpoledni,
a byt' dávno, zmačkal se pásek,

v hlavě Ti dřímá, jak jeho tón zní,
i po řádce zim, roků,

a dní –

NAD KŘIŽNÍKEM KŘÍŽ

Dva se šavlí na poli,
křižník, opodál
Jednoho rána zabolí,
druhý si v zemi stlal

Duše vzhůru o holi
klopýtají dál
Jednoho rána zabolí,
a Tebe, trápí žal

S milým svým, se nespojíš,
nad křižníkem, kříž
Jednoho rána zabolí,
a Ty, o míru sníš

Duše vzhůru o holi
klopýtají dál
Jednoho rána zabolí,
a Ty, vzpomínky spal –

HRAVÁ

S Tebou já vzhůru stoupám, a dolů, padám
Jsi vskutku nádherná, ač ne už tak mladá
Ještě však není čas sčítat, co nám zbývá,
Tobě dál, každé ráno napovídá,
že Měsíc, a Slunce, dál se střídá,
a totéž, kdosi hlídá –

S Tebou já vzhůru stoupám, a když zvoní budík,
na svých vratkých nohou se houpám, a voní šeřík
Tak dopřej mi v lůžku ještě chvilku,
nežli mé nohy naleznou v bačkorách díрку
Já vím, že Měsíc Slunce, dále střídá,
a Tobě, dál každé ráno napovídá,
jméno máš Lída, a dál jsi
hravá –

DAR

Čas spásy pro Tvoje vlasy,
myslíš jen na účesy,
šampón je prázdný, kulma má zkrat

Úlevou pro hodiny
je, že neznáš oční stíny,
jak Bůh Tě stvořil, já chci Tě znát

Měj, aspoň na chvíličku,
pro mne čas, v očním víčku,
odlož už fén, a dej si říct

Čas spásy pro Tvoje vlasy
je, znát hřeben jen, dle počasí,
jak Bůh Tě stvořil, dal dar Ti kvíst –

ČAS

Míjíš značku „Stůj,“
a stále dokola hledáš svůj břeh
Čas je jen Tvůj,
Ty časem ztrácíš druhý dech

Šetři svých plic,
kdo je Ti blíž, dá Ti víc, když nemáš už nic
Čas je jen Tvůj,
časem však, je Tě polovic –

Míjíš značku „Stůj,“
jen se ohlédni, za značkou „Stůj,“ stojí můj dům
Čas byl jen Tvůj,
naštípat dříví, upaluj!

LED

Za okny, už tálo,
jenže se stalo,
že srdce, to stále nevnímá

A byt' i led, je tenčí,
Ty mi tu brečíš,
a přetéká i Tvá ledvina

Opojen láskou,
já, snil nad otázkou,
zda rodina, dojde k pokroku

Však o té, mne zdá se,
Ty, v celé své kráse,
působíš stále paniku –

Za okny už tálo,
Ty, dáváš mi málo,
a neplatí, láskou oplácej

A byt', i led je tenčí,
mne, pouze rčení svědčí,
„Každou minci, dvakrát obracej“ –

ZDA LÁSKA LÉČÍ

Na nebi stále řeší
stejnou otázku,
zda láska vyléčí
každou bolístkou

A tak jdi, a miluj,
ze srdce, dej víc
Duši přijmi, maluj
odlesk na Měsíc

Na nebi stále řeší
to, co vím dávno já
Že láska, lásku léčí,
a stačí na to dva

LÁSKY ČAS

Není to ono, když jsme sami,
Ty, dal ses dávno do hledání,
a máme přátel pár

Oslovils všechny známé listy,
že máš, co dát, a jsi si jistý,
že nechceš žádný svár –

Není to ono, je-li tu kdosi,
kdo naše pyžama nosí,
ale pár přátel, přijde zas

Leč, tahle chvílka, je pouze naše –
„Dušičko má, smiluj se z duše,
je právě lásky čas“

. . .

V KNIZE TVÉ jsou bílé listy dál

Arch je čistý, není, čeho bys litoval
Stále ale v nitru svém, cítíš bolístku,
a v těch chvílích dumáš, kdo je Ti nablízku

V knize Tvé, popsal se nový list
Nechceš být jediný, kdo bude jej soudit, a číst
Stále ale, není, čeho bys litoval,
tak žij, a miluj, již víš, že světlo je vždy opodál –

. . .

JE BRZY SE PTÁT

Padá listí, a není listopad
Po své kořisti, vlk přišel se ptát
Do soudných chvil, Ty sčítáš hodiny
Jsi na konci sil, však chraň své rodiny

Vlk se nažral, listopad, dostal tvář
Tys natrhal, trhací kalendář
Odtáhneš závěs, a spatříš svítání
Je tabu ptát se, kdo Vás ochrání

Hladový vlk, to byl jenom Tvůj sen
Nařid' si budík, a častěji chod' ven
I když se čerti žení, vždy přijde listopad
A na to, kdo Vás chrání, ještě je brzy se ptát –

ZDA SMÍME STOUPAT VÝŠ

Mám-li klíče od všech bran,
vede mne to k otázkám,
třebas, kde stojí Jižní kříž,
a zda i Ty, už o něm víš

Naplníme-li hladinu,
vyveze i nás ze stínu
Naplníš-li Ty pohár můj,
v bráně, chvíli stůj

Nechť nás dál klíč od všech bran
vede k dalším otázkám
Třebas, kde stojí Jižní kříž,
zda smíme stoupat výš –

JDI DO KRAJINY

Udeřil blesk, a hrom do krajiny,
z nebes zní smutný tón i pro lekníny
Stromy teď padají, jsou hrází v cestě ryb,
farář se potají ptá, kolik stalo se chyb

Udeřil blesk, a hrom, leč, po setmění
noc utiší věžní zvon, přijde rozednění
Věrný hledá za alejí vod pro lekníny,
a ryby cestují zas do krajiny

Udeřil blesk, a hrom, Ty schovat ses šel,
z nebes zněl smutný tón, ne nadarmo, žel
Pokud máš trápení, vzpomeň na lekníny,
doma máš zázemí, jdi do krajiny –

. . .

MALUJU SI JÁ svou lásku do oblak
Každý den čekám i na poslední vlak
Marně doufám, že než se zešeří,
snese se z oblak, a vstoupí do dveří –

Maluju si Tě, stále, můj Anděli
S jinými se dělíš, kdy i se mnou se podělíš
Nadále doufám, že neminu správný vlak,
zůstaň mým snem, a nestoupej do oblak –

. . .

V MLZE

Kampak se poděla
Tvá křídla anděla,
kde končí vítr,
a kde dým

Pročpak neleskne se
proud řeky v Oděse
Zbývá jen metr
na můj splín

Kdepak se nacházím,
dál mi nedochází
Možná, že v Praze,
snad pod jmelím

Až křídla anděla
zešednou docela,
pravdu já v mlze
uvidím –

WENDY

Wendy, s tváří jako květ,
hledá důvody
projít se mnou širý svět,
a jíst jahody

Wendy, jak ta malina,
je mi nejsladší,
a večer, než usíná,
mám ji nejradši

„Wendy, vnímej, podívej,
prošlas širý svět,
vedle mne víčka otvírej,
vždy budeš můj květ“

NECHŤ NEČEKÁ

Nenacházíš správný styl
tak, abys napsal hit všech víl,
a je pouze víla jediná,
co jej zná

Té si hled', šaty jí kup,
i střevíčky, vše na to šup,
za hodinu v lukách ples začíná,
den usíná –

Nenacházíš správný styl,
ale vždy bude jedna z víl,
kterou zvuk Tvých strun neleká –
Nechť nečeká –

KALENDÁŘ

Pryč jsou dny, kdy nedalo se spát
Kdy dal jsi za sny i svůj poslední plat
Splnil sis tužby, a vlastní firmu máš,
a jmění z tržby, sčítá kalendář

Leč, v kalendáři, prázdná místa jsou
Náhle je povinností, co zdálo se hrou
Předstoupit před oltář, sepsat oddací list,
a na svět přivést tvář, kterou naučíš číst

Pryč jsou dny, kdy nedalo se spát
Někdy i bil ses s lvy, jindy byls diplomat
Předstoupils před oltář, a počal novou tvář,
a Tvoje sny, plní Ti nejen kalendář

SEN

V zástupu zvučných jmen
o Tobě, zdá se mi sen
Jsi mi vodou na poušti,
s jitem mne opouštíš

Blízká, ač vzdálená,
podlomíš mi kolena
tehdy, když zdá se mi sen,
že sen mi byl odcizen

Blízká, ač vzdálená,
vrať se mi, už je tma
Jsi mi vodou na poušti,
tak proč mne pokoušíš

O Tobě, zdá se mi sen,
s jitem je odcizen
Vrať se mi, už je tma,
pro mne to smysl má

PŘES TVŮJ STÍN

Já přes Tvůj stín nepřekročím,
ve svitu slunce chci vidět Tě stát
Mohu mít i míň, když Tvůj stín splyne s mým,
a společně jdeme spát

Ukaž mi, jakou máš moc,
pro svůj stín, přijd' mne na pomoc,
lože chladné je z polovic

Já přes Tvůj stín nepřekročím,
s Tvým stínem, chci dýchat z plných plic –

MERCEDES

Hokynář už dávno zavřel krám
Po celý den vzhlížel k hodinám
Dnes se koná jeho osudový ples
Přání měl, Ty, z hůry, odpověz

Hokynář si hokynářku vzal
Celé noci, jak mít rád, zpytoval
Dnes se konal jeho osudový ples
Hokynářka, dostala Mercedes

S Mercedesem brázdí cesty dál
Hokynář, jak mít rád, zpytoval
Recept na lásku, však není Mercedes
Zpytuj dál, jak mít rád, a mít čest –

TO, CO NENÍ ZAKÁZANÉ

To, co není zakázané,
smíš jen, když Ti dovolím
Můžeme si říkat, „Paní,“ „Pane,“
a ulehnout, je-li splín

To, co není zakázané,
je jíst zakázané ovoce
Můžeme si říkat, „Paní,“ „Pane,“
„Mámo,“ a „Táto,“ po roce

Po roce, sejdem se znovu,
porovnáme si vlastní snář
Již nezveš mne, nezvu Tě domů,
a splínem, je jen dětský pláč

KRUHY NA VODĚ

Schází-li kruhy na vodě,
my nasednem na lodě,
stojatá voda nesmí nikdy stát

Skrýváš-li bol pod hladinu,
nalezneme skulinu,
vždyť Ty dál s břehy chceš být kamarád –

Schází-li kruhy na vodě,
a bol skryla hladina,
naše kánoe plují may day vstříc

Bdícím, společně ve shodě,
smiluje se bažina,
ukaž tvář, nenastal úděl se svlíct –

PŘEJ SI

Andělé Tví stále lítají Ti nad hlavou
Jdeš dál, ale nedomyslíš, co je před duhou

Zastav se, a zpytuj, kudy jít,
každá duše chce pole své sít
Sni zas, ale mysli, o čem snít,
pij střídmě, přej si milován být –

Andělé Tví, dále mávají Ti za stezkou
Jdeš dál, ale hlasy slyšíš, sovu mystickou

Zastav se, a zpytuj, kudy jít,
každá duše chce pole své sít
Sni zas, ale mysli, o čem snít,
pij střídmě, přej si milován být –

SMĚR

Někdy je všeho dost,
někdy nezbývá už Ti čas
Někdy nenajdeš most,
jindy přetéká zase kvas

Někdy lituješ zlost,
jindy podáváš svoji dlaň
A když už najdeš most,
mnohdy i splácíš za to daň

Tma, tak to je ten most,
za chvíli svítá, tak to ber
Někdy lituješ zlost,
je však vždy vůlí, změnit směr

Někdy vzali Ti kost,
a miskou, látáš jako džber
V řece je vody dost,
když v něčem lítáš, nepřeber

Tma, tak to je ten most,
za chvíli svítá, tak to ber
Někdy lituješ zlost,
je však vždy vůlí, změnit směr –

KANDIDÁT VĚD

Já nebudu kandidát věd,
ani nespasím svět,
mám jenom básnický střevo

Má duše nepolaská ret,
v klopě nenosím květ,
svý srdce, stále mám vlevo

Víc nepiš mi, co poznáš z knih,
zavřu, když hrozí smyk,
z mé ceny, já nedám slevit

Říkej mi, hodnověrný had,
věř však, Tobě, dám sad,
já, na svou lásku, mám kredit –

REKVIEM

Lékárna už chvěje se ve stěnách,
duše mne neznámá, ta která nepřekročí práh

Lékárna, a pilulka milostná
Duše mne neznámá, ta která recept její zná –

Čekárna, i Tys poznal tenhle sál
Rekviem hvězdárnám, kde pijí sobi vlků dál –

Lékárna, minul Tě zrak Amorův
Duše mne neznámá, propadlí, vedle, stojí Bůh –

Čekárna, i Tys poznal tenhle sál
Rekviem hvězdárnám, kde pijí sobi vlků dál –

PODÍVEJ

Podívej, vzkvétá
ze země zelený, skrze mrak, stvol
Usínej, létám,
opustit duši, nám již nedovol

Měsíc mi splétá
šaty, ale myslí i na boty
Za chvíli, svítá,
na vině jsi možná znovu i Ty –

Boží mlejn hlídá
Tebe, mne, zelený, skrze mrak, stvol
A můj ret, snídá,
kdo o to jen stojí, cestu si zvol –

Podívej, vzkvétá
len na šat, boty, Tvůj vak na postroj
Měsíc mi splétá
cestu cest, leč, i závěs před pokoj –

Boží mlejn hlídá
Tebe, mne, zelený, skrze mrak, stvol
A můj ret, snídá,
kdo o to jen stojí, cestu si zvol –

PŘÍMÁ SLOVA

Kůň už se vzpíná, Země rozpíná,
maličká na obraze je krajina
Tůň ze dna vzlíná, kapr usíná,
nepřečká, komu ujela mašina

Víc hled' si přímá slova, začíná
listy psát Čertova škola za syna
Míň ber si, zíváš, karty zamícháš,
svoji tvář, pod dojmem hněvu, nepokaž –

Kůň už se vzpíná, Země rozpíná,
nepřečká, komu ujela mašina
Zívat, se splácí, pak Tě zatíží,
čekals s létem, že pojeděš na Fidži

Víc hled' si přímá slova, začíná
listy psát Čertova škola za syna
Míň ber si, zíváš, karty zamícháš,
svoji tvář, pod dojmem hněvu, nepokaž –

PRO KULI

Být po škole za kuli,
Tobě nedávalo spát
Trápils otce na poli,
ale chtěls vícero znát

Vítr tehdy odnes Tě
pro kuli, Tvé Věrice, blíž
Bílo bylo na cestě,
a nejen s ní, dneska spíš –

Trápils otce na poli,
pro kuli, míjel šeřík,
dneska, plodů luka má

Vážil sis i stodoly,
když Věrice sklouzl svetřík,
nejen s nocí, že je Tvá –

Být po škole za kuli,
abys byl své Věrice blíž,
stálo otce traktory,
a nejen s ní, dneska spíš –

MŘÍŽ

Někdy dáš na přísloví,
jindy svůj rozum máš
Neschováš se v údolí,
mnohdy znáš ale pláč

Někdy máš list záruční,
jindy plout nazdařbůh
Tobě káže průvodčí,
leč, i tón Andělův

Mnohdy svíci hloubavou
nesvětí ani kříž
Nic není však náhodou,
přej si, kéž obstojíš –

Někdy máš list záruční,
jindy víš, co je mříž
Mnohdy v dálce průvodčí
však stojí mnohem blíž

Mnohdy svíci hloubavou
nesvětí ani kříž
Nic není však náhodou,
přej si, kéž obstojíš –

POSLÁNÍ

Zpytuješ báseň o stráních,
kudy dav koní uhání
Pomalu píšeš další rým,
koně se klaní, uznáním

Zpytuješ, píšeš další rým,
teď koně žijí utkáním
o klisnu Paulu, s palírnou
Koně, pak smělí, za ní jdou

„Ty ale, Paulo, s palírnou,
chraň těchto koní s přemírou
K Tobě, pro lásku, uhání,
kdepak je koní poslání“ –

Zpytuješ báseň o stráních,
kudy dav koní uhání
Pomalu píšeš další rým,
jemuž se, i já, ukláním –

„Ty ale, Paulo, s palírnou,
chraň těchto koní s přemírou
K Tobě, pro lásku, uhání,
kdepak je koní poslání“ –

FŮRA CHYB

Putin, či Stalin, jde to dál,
dementní rozum, kéž je car
Gorbačov, v cíli on se mýlil,
když u zrodu lepší země stál

Putin, či Stalin, co teď s tím,
patentní tanky, síla min
Evropo, vnímej, konej lépe,
napověz, pak i já, odpovím –

Nejsem politik, nechci být,
veliké sněmy, fůra chyb
Dveře maj vrátka, pant zas skřípe,
řekls již tolikrát, „Bude líp“ –

JE VÍTR

Stanovíš si jistý cíl, jiný, útočí
Hrdý, způsobí Ti hořkých chvil, vleje slz do očí
Svět Vás brání, diplomat chce být,
jiný, řekne, „O tom nech si snít,
je úděl, generály zas
ctít“ –

Zavoláš nebeskou stráž, sdělí, „Sám buď hráč“
Proklínáš, dumáš, jak skončí mač, a co Ty naděláš
„S lidskou tváří, uchovej si tvář,“
sdělí děly ten, kdo byl vždy lhář,
„Je vítr, Ty nelítej, kam
plášť“ –

PRVNÍ MÁJ

Kotel hoří, ďábel v ohni se vaří,
ale dál sedí si směle na trůně
Svět zas zuří, mást už se mu nedaří,
leč však, stále jí holuby na víně

Kotel hoří, ďábel mate,
večeří –

Blíží se první máj,
smějí se nám, zamávaj,
k přehlídkám, zardělí,
zavelí

Tíží je tanků stáj,
jiného vůz, nevítaj,
spravíš trám, hroby Vám
nadělí –

Kotel sdělí, dále, nejen s nedělí,
že je vzdálený dialog pro Tvůj čas
Jsi tak malý, hýbej si, jak chceš, Zemí,
vzdej boj, právo Tvé, zaniklo na příkaz –

Kotel hoří, ďábel mate,
večeří –

Blíží se první máj,
smějí se nám, zamávaj,
k přehlídkám, zardělí,
zavelí

Tíží je tanků stáj,
jiného vůz, nevítaj,
spravíš trám, hroby Vám
nadělí –

ANDĚLEM MÝM

Vždy, když víčka otvírá,
stane se ten zázrak
Probudím se, život svůj mám,
Tebe, chci vidět se zasmát

Vždy, když víčka otvírá,
znovu jsi mi blízko
Probudím se, život svůj mám,
pro Tebe, i duši čistou

Jen s Tebou, život svůj mám,
Ty, andělem mým buď
Tobě, svůj život celý dám,
a pak už, jen, a jen, sud' Bůh –

Vždy, když víčka otvírá,
bez Tebe, je prázdno
Poradíš-li mi, nestrádám,
ani květ nepočne vadnout

Jen s Tebou, život svůj mám,
Ty, andělem mým buď
Tobě, svůj život celý dám,
a pak už, jen, a jen, sud' Bůh –

CESTOU VEVEŘÍ

Nikdy nevěř za mák v absolutno,
dnes jeden stojí ve dveřích,
a sic, zítra Ti po něm bude smutno,
máš touhu, i Tobě, se zadaří

Hledat kliku, není mnohdy nutno,
jitro stopu Tvou vyměří
Po kterém včera bylo Ti tak smutno,
Tvým přítelem stane se v předjaří –

Nikdy nutně není absolutno,
Ty, jedeš cestou veveří
Vyskoč výše o stupeň, odhal okno,
troubí na hon, i Tebe, zaměří –

TVŮJ RÁJ

Koupil sis lístek na tramvaj
Na zastávkách hledáš, kde je ráj
Na jedné vystoupíš, a zdá se to tam celkem fajn,
sám uvidíš, tam, kde Tě přijmou, tam je i Tvůj ráj –

Zasadils snítku do země
Co vyrůstá, podáš ruce mé
Před zimou nakoupíš, a Tvá sklizeň, i ta je fajn,
svár uklidíš, i květy kvetou, našel jsi svůj ráj –

DÍVEJ SE NA HOKEJ

Nedáváš mi květiny,
a usínáš už v pět
Běží-li Tvoje hodiny,
vzhůru nohama je svět

Pohlížíš do krajiny,
a utíká i rys
Sněží, Tys našel peřiny
v půli června s hejnem krys –

Že zdává se Ti všechno,
co nekýchá, O.K.,
balím kufry, zavřu okno,
dívej se zas na hokej –

Nedáváš mi květiny,
a utíká i rys,
střeží-li někdo ledviny,
má i na to doktor spis –

Že zdává se Ti všechno,
co nekýchá, O.K.,
balím kufry, zavřu okno,
dívej se zas na hokej –

MOTOR BĚŽÍ

Auto ztichlo, ač motor běží,
v kurzu je nyní volnoběh
Stálo, mihlo se mezi věží,
teď jede z kopců vespolek

Níže jede, a brzdy kvičí,
klesla snad celá společnost
Skáču z okna, napojen něčím,
co mělo mne vzít na věčnost

Auto ztichlo, ač motor běží,
čtvrt je v hodinách na věži
Vzít si mělo, co nedoměříš,
jen, přišels vahou o paži –

NA PRAHU

Spřádáš, a proplétáš len,
dáváš na obdiv všem
rozvahu

Stříháš, a napínáš nit,
kéž máš chvíličku klid
na prahu –

Střídá Tě, kdo snídá čern,
chléb dáš, a pod pult, žert

Spřádáš, a proplétáš len,
říká i mapa všem
na prahu –

Dýcháš, jako mírný splav,
svítíš, chce-li to dav,
do jitra

Stříháš, a napínáš nit,
kéž máš chvíličku klid
do nitra –

Střídá Tě, kdo snídá čern,
chléb dáš, a pod pult, žert

Spřádáš, a proplétáš len,
říká i mapa všem
do nitra –

PROSTOR K HRÁM

Dopis Tvůj, je dávno roztrhaný,
já, vracíval se domů zbědovaný,
a nebyl jsem nakloněn Tvým hrám,
snad ještě loď svou mám

Život Tvůj, neskrýval podvědomí,
prý, začínal pod drahou za svědomím,
tak měl jsem pocit, že usínám,
když prostor není k hrám

Dnes další držím list s omluvenkou,
svíce vzplála zas, nitkou, sic přetenkou,
pomalu zas věřit začínám,
když prostor není k hrám –

PLOD JABLONÍ

Co potřebuješ, to Ti dám,
leč, nestyď se mi říci
Putovals ledy, dveřmi k nám,
otevřu, jsi-li v tísní

Zda přijmu Tě, však, to se ví,
dnes, začni znovu snídat
Otevři oči, napovím,
nikdy neboj se zvídat

Ted', pro Tebe, zvon zazvoní,
padne strom, vystač s málem
Zas vyroste plod jabloní,
sadař řekne, „Pojď dále“

Co potřebuješ, to Ti dám,
opět rozkveté růže
Až odcestuješ, znovu k Vám,
nesuď dle barvy kůže

Ted', pro Tebe, zvon zazvoní,
padne strom, vystač s málem
Zas vyrosté plod jabloní,
sadař řekne, „Pojď dále“

Co potřebuješ, to Ti dám,
opět rozkveté růže
Až odcestuješ, znovu k Vám,
nesuď dle barvy kůže –

RUB

Myslí asi i na zlé časy,
když pod srdce, schovává lup
Také Amor teď střeží kasy,
a do nebes, zakrývá vstup

Že láska, dle počasí, zcela
zmizela, duši dává mat,
ta částka, jež by ochránila
svět od pekel, již ztrácí šat

Myslí asi i na zlé časy,
Amorovi, nezbývá chlup
Tak ptám se, kdeže teď jsou vlci,
proč košile nemívá rub –

MLČÍ DAV

Vzhůru stoupá, a do daleka letí,
v zástupu, nečeká na výtah
Zdá se hloupá ta, co je v řadě třetí,
prý, nepřijde, čeká jiný stav

Vzhůru stoupá, a na svět shora hledí,
zástup jde, otočí další list
Výr odplouvá, sob na prameni sedí,
zdá se, nepřitakáš, nemáš nic

Vzhůru stoupá i Tvoje pokolení,
prý, že nepřišli Vás uvítat,
dítka, toulá se, leč, na tom nic není,
„Kéž v řadě je první,“ mlčí dav –

NA NOHOU STÁT

Zdolat každé pohoří,
výzva Tě táhne dál
Jednou pod vodu, se ponoříš,
jindy jdeš na maškarní bál

Tobě mnohý uvěří,
rázem i přátel máš
Jednou pod vodu, se ponoříš,
pak zas oves potřebným dáš

Zdolat každé pohoří,
ráno zas, vstávat dřív
Jednou ani svět se nezboří,
když později nasytíš chlív

Tobě mnohý uvěří,
rázem i přátel máš
Jednou pod vodu, se ponoříš,
pak zas oves potřebným dáš

Večer, snad tvář ještěří,
prý, v zatmění, chce brát
Jednou jen Ti facku uštědří,
když chceš pevně na nohou stát –

S ANDĚLY

Kdo mi neodpoví,
že, jak milovat, ví,
dám mu růži

i verš zpytovaný,
tolik zvěstovaný
anděly

Nechť květ, přinese mír,
a verš, o němž již sním,
vláhu kůži

a hrob tam, pod jmelím,
řekne, „Je smeten splín,“
v neděli

Kdo mi neodpoví
na verš, o němž již sním,
vládne kříži

i tak milovat, smím –
Zítř se podělím
s anděly

RÁMĚ Z OCELI

Neschovávej tvář pod stoly,
mobil máš, volat smíš
I mne můžeš říkat cokoli,
i rad pár uslyšíš

Ač jiného, pláč neskolil,
věz, každý nese kříž
I mne můžeš říkat cokoli,
utiším, pohladíš –

Neschovávej tvář pod stoly,
slunce ví, kudy jít
Hlavu zpříma, smír dej posteli,
dnes necháš zvony znít

Ač jiného, pláč neskolil,
věz, každý nese kříž
I mne můžeš říkat cokoli,
utiším, pohladíš –

Dneska, sám chodíš do školy,
mobil máš, volat smíš
Za čas dáš mi rámě z oceli,
a dcer svých, nasytíš –

. . .

Zvláštní poděkování dvěma úžasným zpěvačkám,
Sáře Nové, a Asheně Brennerové,
od nichž vzešel počáteční impuls k sepsání
této sbírky.

Sáro, Pavlo, díky, a krásné dny
všem.

Erik Dominik, 8. 3. 2022

. . .